

opusdei.org

Sobota 5. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 5. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš sa
na ľudí pozerá s
milosrdenstvom; Boh počíta s
tým, že budeme konať jeho
zázraky; obetovať Pánovi naše
obyčajné všedné záležitosti.

15.02.2025

JEŽIŠ, HLADIAC na množstvo ľudí,
ktorí Ho nasledovali, povedal: „Lúto
mi je zástupu, lebo už tri dni
zotrúvajú pri mne a nemajú čo

jest“ (Mk 8, 2). Ide o druhé rozmnoženie chlebov, o ktorom podáva správu evanjelista Marek; tentoraz Pán nasýtil štyritisíc ľudí zo siedmich chlebov a niekoľkých rýb (porov. Mk 8, 1-10). Tento zázrak nie je výsledkom výslovnej žiadosti ľudí: je to sám Ježiš, ktorý na vlastné oči zisťuje, že ľuďom niečo chýba. A z vlastnej iniciatívy sa to rozhodne napraviť. „Hladné a smädné sú ich duše“ (Ž 107, 5), hovorí žalmista, ale Boh vo svojej zvrchovanej slobode odpovedá ústami proroka: ‚Uhasím smäd vyprahnutých hrdiel a obnovím každú unavenú dušu‘ (Jer 31, 25). Keď nám evanjelista hovorí, že Ježiš „pocítil ľútosť“ nad hladným zástupom, akoby cez malú trhlinu zahliadneme trojičnú lásku, z ktorej vzišlo vtelenie Slova.

„Skutočnosť vtelenia, že Boh sa stal človekom ako my, nám ukazuje neslýchaný realizmus Božej lásky. Božie pôsobenie sa v skutočnosti

neobmedzuje na slová, ba mohli by sme povedať, že sa neuspokojuje len s rečou, ale že sa ponára do našich dejín a berie na seba únavu a bremeno ľudského života (...). Tento spôsob Božieho konania je silným podnetom na to, aby sme si kládli otázky o realizme našej viery, ktorá sa nesmie obmedzovať na oblasť sentimentu, emócií, ale musí vstúpiť do konkrétnosti našej existencie, musí sa dotýkať nášho každodenného života a usmerňovať ho aj praktickým spôsobom“[1].

Realizmus Božej lásky sa premieta do túžby živiť svoje deti. Milosrdenstvo Kristovho pohľadu voči ľuďom, ktorí Ho nasledovali a ktoré Ho pohlo k zázraku rozmnoženia chlebov, je tým istým milosrdenstvom, ktoré Boh naďalej prejavuje voči každému z nás.

KEĎ JEŽIŠ OZNÁMIL, že chce nakrmiť zástup, apoštoli mu k nohám položili zjavne nedostatočný príspevok: niekoľko chlebov a rýb. Z ľudského hľadiska bol takýto počin zjavne nemožný: nezostávalo nič iné, len poslať zástup preč a nechať každú rodinu, aby si našla jedlo sama. Druhou možnosťou je však vstúpiť do Ježišovho dobrodružstva. A to naznačuje, že hoci Pán mohol tento zázrak urobiť sám, očakáva, že od svojich apoštolov niečo dostane, aspoň malý prejav toho, že sa nechce uspokojiť s tým, že pošle ľudí preč. Kristovo uvažovanie je podobné uvažovaniu zamilovaného človeka: nejde len o to, aby sme niečo urobili, ale aby sme to urobili spoločne. To mimoriadne má svoj pôvod v Bohu, ale On to chce robiť prostredníctvom toho obyčajného, čo doň vnášame my.

Svätý Josemaría spomínal na chvíľu, keď videl niekoľkých rybárov, ktorí

pri vyťahovaní veľkého množstva rýb z vody nedali bokom malého chlapca, ktorý sa im snažil pomáhať. „Drsní rybári ostali dojatí a dovolili malému chlapcovi, aby im pomáhal. Neposlali ho preč, aj keď im viac prekážal ako pomohol. Myslel som pritom na nás; na vás, hoci som vás ešte nepoznal a na seba, na to ťahanie za povraz každý deň, v toľkých veciach. Ak sa pred nášho Pána postavíme ako ten malý chlapec, presvedčení o svojej slabosti, no odhodlaní podporiť jeho plány, cieľ dosiahneme oveľa ľahšie: vytiahneme sieť, po vrch naplnenú hojnými plodmi, až na breh, pretože tam, kde naše sily zlyhávajú, zasiahne sila Božia“[2].

Potom objavíme, ako sú Božie diela aj našimi, pretože On sám nás chcel zapojiť do tejto úlohy. Žijeme v konkrétnom historickom období, na konkrétnom mieste, sprevádzaní konkrétnymi ľuďmi: Kristus chce, aby sme sa podieľali na jeho túžbe sýtiť

zástupy, ktoré túžia po plnom šťastí,
ktoré svetu prináša Boží Syn.

SPOMIENKA NA ZÁZRAK

rozmnoženia chlebov môže poslúžiť na názornú ilustráciu toho, aký bol život svätých. Boli to ľudia ako my, z mäsa a kostí, s chybami, omylmi, obmedzeniami. Veľká väčšina z nich nemala na začiatku nijaký osobitný vplyv na rozhodnutia spoločnosti alebo na ľudí okolo seba. Ich osobné stretnutie s Kristom ich však viedlo k tomu, aby si uvedomili, že ich úlohou je ponúknuť „chleby a ryby“, ktoré mali k dispozícii; potom Pán nasýti zástupy.

Každý svätec je pripomienkou toho, že na zmenu sveta „neexistuje čarovný prútik, ale každý deň sa musíme učiť malé veci. Zmeniť svet malými vecami každý deň,

štedrosťou, zdieľaním, vytváraním týchto bratských postojov“[3].

Existuje toľko príkladov, ako napríklad svätý Farár z Arsu alebo svätá Terézia z Lisieux, ktorí prakticky bez toho, aby sa pohli z miesta, zanechali veľmi hlbokú stopu v mnohých dušiach. Aj my, obyčajní kresťania uprostred sveta, môžeme spolupracovať na tomto rozmnožovaní potraviny na základe hlbokého presvedčenia svätého Josemaríu: „Naozaj chceš byť svätý? — Vykonávaj malé povinnosti každého okamihu: rob, čo máš a sústreď sa na to, čo robíš“[4].

Svätá Mária je najlepším príkladom osoby, ktorá vedela dať všetko, čo mala, do služieb nášho Pána.

Nezáleží na tom, či máme málo alebo veľa chlebov: dôležité je položiť to, čo máme, k nohám Ježiša. Takto budeme svedkami zázrakov Otca, ktorý túži nasýtiť hlad všetkých svojich detí.

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 9-I-2013.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*,
bod 14.

[3] František, *Príhovor*, 2-VI-2017.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 815.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/sobota-5-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/sobota-5-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (09.04.2026)